

Emilia kerää materiaalia luontokeskukseen.

LUONTOKESKUS

Minun oma juttuni liittyy luontoon. Se on kulkenut matkassa jo pitkän perhepäivähoitajan urani ajoilta.

Erityisesti nyt, kun piippaavat ja tööttäävät härvelit ovat muodissa, annan arvon luonnon hyville terapeuteil-

le, tuulen huminalle, puron solinalle ja lintujen laululle.

Ideana on koota sopivalle alustalle – esimerkiksi pahvilaatikkoon – luontokeskus. Alustaksi laatikkoon laitetaan sammalta, jäkälää, hiekkaa tai muuta sellaista,

johon on helppo istuttaa kaikkienkokoista luonnonmateriaaleista. Sammal on siitä hyvä materiaali, että se muuntautuu kuivuessaan ja samoin kastuessaan. Alusmateriaalia löytyy kun harppaa ulos luontoon. Elämys onkin sitten koota mitä erikoisem-

Kuvat: Raili Martiskainen

pia juttuja rajattomasti, ja voi sitä tekemisen riemua!

Luontokeskus on helppo muuttaa esimerkiksi peikkometsästä "suomahhæien" ralliradaksi. Kesällä olen saanut ihastella kukista tehtyjä luomuksia, syksyllä taas on helppo asetella jäkälään kaikenlaista syksyistä.

Emilia Rautiainen on 7-vuotias Rapadiliino-tyttö, jonka kanssa on helppo touhuta. Emilia arvostaa sitä, että hänelle annetaan aikaa ja hänet otetaan tasavertaisena huomioon tekemisessä.

Emilian kanssa haimme luontokeskuksen alustaksi havuja ja keräsimme käpyjä, oksia ja varpuja. Kävyt ja oksat Emilia maalasi veljiensä avustuksella mieleisikseen. Käpyjä käärittiin myös foli-

Emilia kokosi käpyjä, oksia ja varpuja

oon ja niihin kiinnitettiin oksia. Luontokeskus koottiin lopuksi pesuvatiin ja saimme aikaan satumetsän. Emilian satumetsästä oli iloa moneksi viikoksi, kun Emilia ja vieraat lapset touhusivat sen kanssa.

Mitä tämä yhdessä vietetty aika merkitsee Emilialle? Itse sain vastauksen, kun olin lähdössä lomituksen loputtua. Emilia rutisti lujaa kaulasta ja sanoi: "Sinä olet maailman paras Raili, toivottavasti et kuole ikinä!"

Itse olen miettinyt sitä, miten tämän voisi luokitella

kuntouttavaksi toiminnaksi. Fyysinen puoli tulee hyvin toteutetuksi, koska aina lähdetään ulos joko kävellen tai apuvälineitä käyttäen. Kannustan omatoimisuuteen.

Psyykinen puoli tuli jo tuossa alussa esille, mutta korostan vielä sitä, että mielenrauha tulee luonnosta, jossa voi nauttia kaikilla aisteilla. Lääketiede on kehittynyt paljon, mutta luonnostaakin löytyy lääkkeitä niin lepoon kuin virkistykseen.

Entäs se sosiaalinen puoli? Voisiko olla sosiaalisempaa kuin jutella matkan varrella oraville, muurahaisille ja kaikille ötököille. Huolenpito ja välittäminen kaikista luomakunnan jäsenistä nousee mieleen, erityisesti huomaamme uskotuista kehitysvammaisista ihmisistä, mutta myös vammattomista, vanhoista ja nuorista. Yhdessä tekemisen ja kokemisen kautta voin välittää tunteen, että me kaikki olemme samanarvoisia, yhtä arvokkaita ihmisiä. Silloin on helppoa innostua työstään, silloin on helppoa olla ihmiselle ihminen.

Raili Martiskainen
perhelomittaja